

Lidande

250

Slumra så tyst
från sol och vår
Slumra så stilla
från smärtans tår
Ljuv är vilan
i ljus och frid
Fjärran borta från
livets strid.

252

Solen har dalat,
dagen är slut
Stilla är klappande hjärtat
Skönt är att vila
från lidandet ut
Somna från allt
som har smärtat.

254

Vad du lidit ingen känner
ty Du själv Din börda bar
Du var glad bland Dina vänner
fast Du oftast plågad var.

256

Ej sorg det finns,
som känns så svår
som när en älskad
från oss går
Men smärtan mildras,
då man tänker
att döden frihet ifrån
plågor skänker.

258

Du somnade stilla,
när färden var slut
Från allt vad Du lidit
Du nu vilar ut.

251

Nu slut är smärtan
Du funnit frid
men lämnat hjärtan
som saknar Dig.

253

Liksom ett ljus
som blåstes ut
Din levnad nu har
nått sitt slut.

255

Ej sjukdom och oro
nu mer gör Dig illa
Skönt är att veta
Du lider ej mer.

257

För den som sjukdom
blott är givet
är döden skönare
än livet.

259

Du led i tysthet
men slut är striden
Nu famnas Du av
den djupa friden,
där ingen klagar
och ingen gråter
Vårt hopp är,
att vi träffas åter.

Lidande

260

När sjukdom härjar
i människans kropp
och åter till hälsa
ej mer finnes hopp
vi måste i döden
befrielse se
för vad har av glädje
då livet att ge.

262

Det största är inte
att slippa plåga
och skonas från
ångest och ve
Det största är kraften
att utan att fråga
kunna lida och le.

Nils Bolander

264

Allt vad Du lidit
vi nog ej förstått
Vi stod vid Din sida
så hjälplösa blott
Vi ville så gärna
behålla Dig kvar
Men Din tid på jorden
nu fullbordad var.

261

Bort i rymden
skyar tåga skimrande
i aftonglöd
och mot dagens
sista låga
Skaparen ro
mot plågan bjöd.

263

Din plåga har slocknat
det skedde i frid
trots att Du kämpat
en ojämn strid
Din låga har brunnit
trots hårda vindar
Den värmde oss alla
som kunde den se
Kampen var hård
men Du vann dock till slut
ty allt det Du skänkt oss
kan aldrig dö ut.

265

Vänlig, god
Du alltid varit
Utan klagan
smärtan bar
Ingen vet
vad Du har lidit
Nu Du vilan funnit har
Vi nu måste
sorgen bära
Fastän tom
är hemmets vrå
Vad Du gav
åt Dina kära
finns i minnet
kvar ändå.

Lidande

266

Vad är att dö, det
är att somna
Från lidandet
i smärtans land
Det är att sakta
ljuvligt domna
Likt en våg som
rullar in mot strand
Det är att över
floden ila
Till hemmets famn
till ro och vila.

268

Stilla, så stilla Du somnat
Din smärta så tåligt
Du bar
Flitiga händer har domnat
Men Ditt ljusa
minne står kvar.

270

I höstvindars sus Du somnat stilla
Ej sjukdom och oro
mer gör Dig illa
Skön är vilan som graven ger
Gott att veta Du lider
ej mer.

272

Tänk när en gång
är stillad varje smärta
Vart sår är läkt,
var längtan nått sin hamn
När varje tår avtorkas
vid Guds hjärta
Och varje snyftning
tystnat i hans famn.

267

Aldrig en suck,
aldrig en klagan
Alltid förnöjd på
jorden Du gått
Tåligt Du bar dina
sjukdomsdagar
Så nöjd som Du levat,
så nöjd gick Du bort.

269

Tålig var Du intill slutet,
hoppet höll Du alltid kvar
Vi skall alltid minnas
hur god Du var.

271

Du friden har funnit från sjukdom och smärta
Men lever dock alltid hos oss i vårt hjärta
Tills ringen är sluten.

273

Vi sågo hur med
tålmod du led
Och fastän plågad
icke modet fällde
Du kämpade för
att ej brytas ned
Tills skördemannen
sig vid lägret ställde
Men han var mild,
så stilla blev Ditt slut
Som då en vindfläkt
blåser lågan ut.

Lidande

274

Djupt i hjärtat
svider såren
Läk dem, Du som
allt förmår
Torka bort den
bittra tåren
Himlens Herre,
Fader vår.